

Camps enterra l'era Zaplana

La mort política d'Eduardo Zaplana és lenta però constant. L'onzè congrés del PP valencià ha demostrat que l'expresident només controla el 20% del partit, sobretot a les comarques alacantines, i que fins i tot el líder estatal, Mariano Rajoy, li demana públicament que no desestabilitze un dels governs més importants que avui domina la formació. Però Zaplana s'aferra a la vida, encara.

Ocorria pocs minuts després de finalitzar l'onzè congrés regional del PP valencià, celebrat fa una setmana al Palau de Congressos de Castelló. El president nacional, Mariano Rajoy, i el reelegit president regional, Francesc Camps, eixien del conclave junts, rodejats de centenars de compromissaris, inabastables per als periodistes, entre ovacions dels congregats. Van passar uns quants minuts i el portaveu popular al Congrés i expresident valencià, Eduardo Zaplana, buscava l'eixida del Palau acompanyat de només sis persones. Abans d'abandonar el recinte va acceptar parlar amb la premsa per defensar-se de les acusacions que l'apuntaven com a instigador del vot d'abstenció –del 22%– a la candidatura de Camps. Després, amb cara de derrotat, amb el pes d'haver estat desautoritzat públicament per Rajoy, que li va dir davant de la militància que es dedicés “només” al seu treball com a portaveu, va vagar durant alguns minuts pels corredors abans d'abandonar, per fi, el lloc on havia estat desautoritzat per la militància valenciana i per la cúpula del PP nacional.

L'escena traduïa l'evidència: Camps ha aconseguit soterrar l'“era Zaplana”. Després de quasi dos anys de lluita fratricida, el president valencià i els seus incondicionals han marginat els zaplanistes al Govern valencià –on ocupen carteres amb poc pressupost–, en les empreses públiques valencianes –com RTVV o Ciesga (constructora de col·legis públics)– i, després del congrés regional, en els òrgans de direcció del PP regional. Els fidels al portaveu popular

són ja una clara minoria en el partit i sense capacitat real per condicionar la política del Consell valencià. Només els queda una petita parcel·la de poder al seu feu natural, les comarques d'Alacant, on esperen, al congrés provincial del 19 de desembre, imposar la seua majoria. Tenen també deu diputats populars afins al Parlament valencià, la qual cosa els permet encara certa capacitat de maniobra per pressionar Camps. Res més.

Costa entendre la derrota d'un home que va tenir el poder absolut a l'administració pública valenciana; en un partit, el PP, hegemònic al País Valencià, i que, com a exemple, només alçant un dit era capaç de forçar inversions milionàries de les caixes d'estalvis valencianes en obsessions personalistes com Terra Mítica. Costa encara més comprendre l'ampli rebuig que s'ha generat contra la seua persona en el PP valencià i l'agressivitat dels fidels de Francesc Camps contra els zaplanistes: els uns i els altres a penes es parlen, i, com es va poder veure en la votació de compromissaris celebrada a Elx, poden arribar a les mans i muntar baralles monumentals, per a vergonya de tot el partit.

Molts opinen que l'“era Zaplana” va entrar en crisi el mateix dia en què l'expresident valencià va acceptar la cartera de Treball en l'executiu de José María Aznar i va abandonar el seu lloc en el Govern valencià. Però són també molts els que creuen que si el PP hauria guanyat les eleccions del 14-M Zaplana, que sempre va aspirar a teledirigir des de Madrid el País Valencià, seria encara avui un home clau entre els populars valencians. La victòria dels socialistes va

Somriure forçat d'Eduardo Zaplana al congrés popular valencià. El campisme guanya adeptes, i Rajoy li exigeix dedicació exclusiva a la seua feina de portaveu. Camps l'ha succeït en tot.

tenir, en aquest sentit, un efecte directe en la política local: Zaplana no va poder aconseguir el seu somni d'ocupar un lloc rellevant, tal vegada de vicepresident, en un hipotètic Govern de Mariano Rajoy, la qual cosa li hauria permès pressionar amb autoritat Camps.

Eduardo Zaplana va sustentar sempre el seu poder dins de l'organització gràcies al suport del PP d'Alacant —ell va aterrar a la direcció popular regional després de saltar des de l'alcaldia de Benidorm— i al pacte que l'any 1993 va forjar amb el líder del PP de Castelló i pre-

sident de la Diputació provincial, Carlos Fabra. Els marginats en aquella operació política van ser els populars de la província de València, entre altres, l'alcalde de València, Rita Barberà, i l'ex-president regional Pedro Agramunt, a qui ara, curiosament, se li ha donat la responsabilitat de gestionar la comissió de llistes. L'ascens de Zaplana a l'executiu de Madrid com a ministre va ajudar Camps, una vegada nomenat candidat popular a la presidència de la Generalitat, a moure's amb llibertat entre els populars valencians. El president, un

home criat en la política, a l'ombra de Rita Barberà, va recuperar els marginats de l'"era Zaplana", va establir aliances amb Carlos Fabra, a qui mai li va agradar la marxa de Zaplana a Madrid, i va rebre el suport clau dins del partit dels demòcratacristians liderats per l'exdirector general de la Policia i actual conseller d'Agricultura, Juan Cotino. En el disseny de l'operació d'escac i mat a Zaplana han participat també el conseller portaveu, Esteban González Pons, el conseller d'Economia, Gerardo Camps, i el de Territori i Vivenda, Rafael Blasco.

Des del sector campista s'insisteix en la idea que si Zaplana no haguera pretès controlar el partit i l'executiu valencià des de la distància hauria estat possible pactar la convivència de les dues famílies dels populars valencians. El problema, diuen, és que l'expresident valencià va tractar, des del primer dia i des del seu despatx a Madrid, de donar ordres a Camps, forçar nomenaments en l'administració, mantenir càrrecs en empreses públiques com RTVV i condicionar les operacions de les caixes d'estalvis, com per exemple mantenir el parc temàtic Terra Mítica de Benidorm.

Cal recordar també que els campistes, a l'inici de tota esta història, eren pocs. Després de conquerir la Generalitat Valenciana, Francesc Camps tenia un grup reduït d'homes disposats a reforçar la figura del president, però, tant en l'executiu valencià com en tota l'administració, els zaplanistes controlaven totes les àrees de gestió. La lògica del poder es va imposar a poc a poc, i molts fidels a Zaplana van optar per canviar de jaqueta i seguir un nou líder que, senzillament, és qui redacta el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*. Altres, no obstant això, van alterar la seua preferència en la mesura que un, Zaplana, ja no estava a València, i l'altre, Camps, era la persona de futur del PP valencià. Hi ha casos per a tots els gustos. Com a exemple, el de l'actual director general de RTVV, Pedro García, que durant quasi set anys va ser el cap de premsa de l'exministre.

A aquesta realitat s'ha unit, en els últims mesos, l'acurat treball que ha portat el president valencià a dotar-se d'un discurs polític capaç de calar dins de la seua militància i, també, en una part de l'opi-

nió pública valenciana. Un discurs alimentat pel victimisme i pel secessionisme lingüístic, aquell que enarbora el PP valencià després de la decisió del Govern espanyol de paraitzar el transvasament de l'Ebre o, més recentment, pel rebuig de Camps a la unitat lingüística del català a Europa. En aquest últim cas, la dreta valenciana ha recuperat el discurs vell, gastat, esgotador, de l'anticatalanisme, però que li continua donant, segons les seues enquestes internes, bon rèdit electoral. Camps, no obstant això, ha destrossat el pacte lingüístic que el 1998 van aconseguir Zaplana i Jordi Pujol per crear l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i desactivar, encara que només fóra parcialment, el conflicte de la llengua.

La batalla al PP valencià ha passat de les paraules als fets. El dia 23, dos després del congrés, els militants d'Elx van arribar a les mans discutint sobre les llistes al congrés provincial.

Rajoy i Camps contra Zapatero.

Ambdós temes, el transvasament de l'Ebre i la llengua dels valencians, han servit a Camps per a reforçar la seua figura. Tant és així, que fins i tot Rajoy els ha fet servir per torpedinar el punt que considera més vulnerable de Zapatero: la "debilitat" del Govern de Zapatero als "xantatges" del Govern català, en el cas de l'aigua, i d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el cas de la llengua. Aquest discurs victimista ha servit també al president per a erosionar la tímida acció d'oposició del PSPV-PSOE. Els socialistes valencians estan, en aquest cas, desorientats. No han sabut com actuar davant de la derogació del transvasament de l'Ebre, on no han tingut la iniciativa, i s'han mostrat insegurs en la defensa de la unitat lingüística enfront dels seus companys catalans o, fins i tot, espanyols.

La victòria de Camps sobre Zaplana és, per aquestes raons, total. L'ha anul·lat com a referència de lideratge en el PP valencià, ha marginat els seus fidels quasi fins a l'ostracisme —tot i que falta veure si aquests estan disposats a morir mantant—, l'ha apartat de l'opinió pública valenciana, amb el control del missatge en els mitjans públics; i l'ha desautoritzat davant de la direcció estatal del partit, que no desitja veure el PP valencià en crisi, i ha ofert, a canvi, un discurs que, en les últimes setmanes, ha servit a Rajoy per llançar alguns torpedes contra l'executiu de Zapatero. Ara la pregunta és saber si, amb tot el poder en les seues mans i convertit en un baró autonòmic clau per al PP espanyol, Camps serà capaç d'articular un projecte polític coherent en un País Valencià afligit de greus problemes estructurals en l'economia,

amb una administració autonòmica endeutada amb impossibilitat d'abordar nous projectes, amb unes infraestructures —ferrocarril, aeroports, carreteres— que han de ser notablement millorades per potenciar la competitivitat, i que ha de reformar el seu Estatut si aspira a equiparar-se a les nacionalitats històriques. Un altre assumpte, més delicat, és si les aliances establertes per Camps, com per exemple amb Carlos Fabra, a qui investiga la justícia per un presumpte delictes de tràfic d'influències, no li passaran factura. O si la marginació dels zaplanistes no provocarà noves crisis institucionals a Alacant i al Parlament valencià. Si és així, la baralla d'Elx només seria una anècdota, perquè podrien arribar-ne de més grosses.

Miquel O. Ferrer

premis de civisme convocatòria dos mil quatre

vint-i-tresè premi
serra i moret
per a obres i treballs sobre civisme

premi dos mil quatre
jaume ciurana
a l'actuació cívica juvenil

desè premi
**civisme als mitjans
de comunicació**
ràdio premsa pàgines web tv

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família

Catalunya
comunitat i civisme

Per a més informació dirigiu-vos a la Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques del Departament de Benestar i Família o a l'oficina de Benestar i Família més propera o truqueu al 900 300 500 o bé per internet a: www.gencat.es/benestar. Termini de presentacions fins al 31 de gener de 2005.

0124 atenció ciutadana